

ניכור-עצמי והדרך חזרה אל העצמי האמיתי

שלום ידידי היקרים מכל. אלוהים מברך כל אחד ואחד מכם. מבורך מאבקכם האמיץ למצוא את עצמכם.

בזמן הזה – עבורכם תחילת שנה חדשה, למרות שעבורנו לא קיים ריסוק ההווה הזה שאתם מכנים זמן – ברצוני להעניק לכם הבנה כוללת על העבודה הנוכחית שלכם. אשתמש בגישה שהותאמה לתובנות החדשות שלכם.

הבה נבין תחילה את המאבק האנושי כמות שהוא. להיות בן אנוש זהו מצב בעייתי כשלעצמו, משום שאתם מוצאים את עצמכם במצב של בין לבין. התעוררתם ממצב נמוך יותר, צמח או בעל חיים, שבו הייתם במצב הווה ובהרמוניה, אך ללא מודעות. טרם הגעתם למצב הווה בהרמוניה עם מודעות. מצב ביניים זה הוא המאבק האנושי, מאבק לא רק עבור אלה שנמצאים בסוג כלשהו של נתיב ומנסים למצוא את העצמי, אלא עבור כל אדם ואדם, בלי קשר למצב התפתחותו, לאופיו או למאמציו. ההבדל היחיד בין אלה שפועלים אקטיבית למצוא את עצמם לבין אלה שלא הוא שהראשונים מביאים את המאבק הזה עצמו אל המודעות, בעוד שהאחרונים אינם מודעים לו. המאבק שלכם הוא למצוא את מצב ההווה בעודכם במודעות. עם מודעות, אתם יכולים להגיע לשילוב הולם בין אקטיביות לפסיביות, בין פעילות לחוסר פעילות. אתם מבולבלים בקשר לזה לעתים קרובות.

המאבק האנושי מנסה להתגבר על מכשולים שמקורם בחוסר מודעות. חוסר מודעות פירושו אי-ממשיות [unreality], אי-אמת [שקר]. אי-אמת מייצרת סבל. ניתן להביע זאת גם כמאבק בין הרוח לחומר. חומר הוא תוצאה של חוסר מודעות, אי-ממשיות, אי-אמת. האנושות ניסתה לשלוט בחומר [mastery over matter] בדרכים רבות, אך בניתוח הסופי, פירושו של דבר חייב להיות השגת שליטה באי-אמת – בכס, אישית. רק כאשר אתם נעשים מודעים לאי-אמת שלכם עצמכם, לא לאי-אמת כללית, אתם יכולים סוף סוף להתגבר עליה.

רק עם גילוי אי-הממשיות שלכם עצמכם – מסקנות שגויות, פתרונות-דמה, התחמקויות – תגיעו אל מרכז הווייתכם. לאט אבל בטוח תתחילו לפעול ולהגיב מתוך המרכז שלכם, במקום מתוך הסופר-אימפוזיציות [גיבוב הנחות שכפיתם מעל לעצמי האמיתי] המוטעות והמעוותות שלכם. רק כאשר תפעלו ותגיבו מתוך מרכז האינדיבידואליות שלכם עצמו, תגיעו אל המרכז של אחרים ותשפיעו עליו, בלי קשר לשאלה האם הם עושים או לא עושים עבודה בנתיב מסוג זה. הדבר פועל בהתאם לחוק המשכה [the law of affinity] – משיכת חומרים דומים ודחיית חומרים שאינם דומים.

שוב ושוב אתם מחפשים לשווא את האתם [את האני] האמיתי, את מרכז הווייתכם. אתם מבולבלים משום שאתם מתייחסים אל הסופר-אימפוזיציות כאל האתם האמיתי, רק משום שהתרגלתם אליהן כל כך. אולי גיליתם את ההרסנות שלהן, את המלאכותיות שלהן, אך אתם עוד לא מסוגלים לוותר עליהן. עוד לא רכשתם את התחושה, את המודעות ואת ההתנסות באתם האמיתי. אתם שואלים את עצמכם, "מי אני? איפה העצמי האמיתי שלי?"

אני מנסה להדריך אתכם אל מרכז טבעכם מזוויות שונות ובעזרת גישות שונות. אני יכול לעזור לכם, אך אתם חייבים לעשות את העבודה: לזהות, להתייבב מול, להשתנות. בקצרה, המאבק הוא שלכם. אם רצונכם באושר, לחיות חיים פוריים ועשירים, עליכם להיות שלם הוליסטי בלתי מפולג. והדבר יכול לקום ולהיות רק אם אתם העצמי האמיתי שלכם. הגיוני ומתקבל על הדעת שהמאבק והמאמץ חייבים לבוא מצדכם, אם ברצונכם להגשים את עצמכם.

ניכור-עצמי – לא להיות העצמי האמיתי – הוא המצב השלט עד כדי כך שתסמיניו אינם ניכרים לעין. אתם לא מצליחים להבחין בהם משום שהם כל כך רווחים עד שאתם מניחים שהם "נורמליים".

הבה נתבונן שוב בניכור-עצמי, מה פירושו ואיך הוא מתבטא, וכיצד ניתן לזהות אותו. דרך אחת לאתר ניכור-עצמי היא לגלות באילו תחומי חיים אתם מרגישים חסרי-ישע, לכודים בסיטואציה שמחוץ לשליטתכם. היכן שחוסר-ישע הוא המצב הקיים, מוכרח להיות איזו בעיה מתחת לזה, איזה קונפליקט לא פתור. הבה נתקדם עוד צעד נוסף; ניתן לראות בקונפליקט לא פתור שכזה תוצאה של ניכור-עצמי, או לראות ניכור-עצמי כתוצאה של בעיה לא פתורה. לא משנה איך תקראו לזה, חוסר-ישע, חוסר-אוניס, שיתוק היכולות שלכם, אלה תוצאות הניכור-העצמי. יש כאן קשר הדוק לבעיות לא פתורות שטעות ביסודן.

קל מאוד לסלף את מילותיי, בייחוד לאדם שבחר בפתרון-דמה כגון כוח. לא להיות חסרי-ישע אין פירושו שאתם מנצחים/זוכים תמיד, שאינכם סובלים מתסכולים ומאי הגשמה, שהדברים מסתדרים תמיד בהתאם לתכנון האידיאלי. להפך, אם אימצתם פתרון-דמה כמו כוח, אתם תלויים עוד יותר מהרוב באחרים ובחיים. אתם חייבים לנצח! יעדכם המיידתי חייב להתגשם. אם לא, אתם מרגישים מוחלשים ומושפלים. היות שהגשמת כל משאלה, ניצחון בלתי פוסק שכזה, לא יכולים להיות תלויים אך ורק בכס לבדכם, הרי שאתם תלויים. אתם משקיעים את הכוח האינהרנטי שלכם באחרים, שעליהם אתם מפעילים לחץ – במודע או שלא-במודע – לפעול עבורכם. אתם מציבים את כוחכם, את התושייה שלכם ואת הסיבה מחוץ

לעצמכם, ואתם מכוונים אותם אל אחרים במקום לנצל אותם לעצמכם. בכך יצרתם ניכור-עצמי, הגורם לכם להיות חסרי-ישע בדיוק כמו אדם כנוע, צייתן וחלש במובהק.

כשאני אומר שלהיות העצמי האמיתי יהפוך אתכם לאדונים על חייכם, אני מתכוון למשהו שונה מאשר לתאוות-הכוח הכפייתית לנצח תמיד ולא לוותר אף פעם על שום משאלה שלכם. כאשר העצמי האמיתי הוא אדון לחייכם, כוחותיכם פועלים באופן קונסטרוקטיבי ופרודוקטיבי, הודות למינימום של בעיות פנימיות. הכוחות שלכם לא משותקים בגלל ניהול פנימי כושל. עושר הרוח שלכם, של הייחודיות האנושית שלכם, יתגלה במלוא עוזו. כשתמצאו את עצמכם בסיטואציה קשה, אתם תנצלו את כוחכם כדי למצוא פיתרון פנימי וחיצוני, כי תמיד יש פיתרון טוב. כל שעליכם לעשות הוא לראותו.

כשתחוו את העצמי, את האחרים ואת החיים באופן שאינו מעוות אלא בהתאם למציאות, אתם תבטאו את כל הכוחות המיטיבים – היגיון, אהבה, הבנה, תובנה, כוח, תושייה, עמידות, גמישות, כושר הסתגלות, עמידה על שלכם, יצירתיות – הכוחות שהעצמי האמיתי שלכם ניחן בהם. אתם תביעו את עצמכם כראוי ותהיו מובנים משום שהעצמי האמיתי שלכם חופשי. תהיו בעמדה להבדיל – לעשות בחירות ולהגיע להחלטות – משום שהפחד והחרדה נעלמו. כשאתם עושים בחירה הולמת ובוגרת אתם יכולים להבדיל בין הדבר האמיתי, התקף והבונה לבין מה שלא. עם בהירות כזאת, אתם תמצאו דרך לצאת מכל קושי, והקושי עצמו יהפוך לקרש קפיצה.

אתם יכולים להגיע לשלב זה רק כאשר אי-הגשמה חדלה להכחיד אתכם. מדוע יש לה השפעה כזו עליכם? משום שאתם חווים את העצמי ואת האחרים באופן כה מעוות עד שאתם מרגישים כל תסכול כדחייה אישית וכהוכחה לאי-כשירותכם. תוכלו לוותר על עמדה זו רק דרך הבנה מלאה שהשווי, הערך והאהיבות [lovability] שלכם אינם תלויים בהגשמה או באי-הגשמה. אי הגשמה עשויה להיות התוצאה של בלימת הכוח שלכם. כוח זה הוא העצמי האמיתי, אך הבלימה כלל לא קשורה להוויה האמיתית שלכם. הווייתכם האמיתית מושבתת עקב תפיסה מעוותת של המציאות ושל גורמים מסוימים בחייכם.

אדם מנוכר-עצמית חווה כאב מן התסכול הרבה יותר מאשר מאי מילוי המשאלה או היעד עצמו. במילים אחרות, לא לקבל את מה שאתם רוצים כואב הרבה פחות מאשר הגורם הנוסף, קבלת הוכחה לכאורה לחוסר-הערך שלכם, לאי-כשירותכם ואי-אהיבותכם – להיותכם לא כלום. כמובן שזה לא מודע. למעשה, אתם משקיעים מאמצים אדירים כדי לא להיות מודעים למסקנה זו. אתם מכסים עליה באמצעות מגמות, מחשבות, רגשות ועמדות שהן בדיוק ההפך הגמור. עם זאת יש בכך חלק שתופש את הדברים בדיוק באופן כואב שכזה. זה מסביר את הכאב חסר הפרופורציה ביחס לכישלונות, לדחייה, או לחוסר הצלחה בתחום מסוים. אולי תעשו לזה רציונליזציה ותאשימו בזה סיטואציה ממשית שבאמת מגבילה אתכם, אולם מתחת לפני השטח אתם תקשרו את הערך שלכם לסיטואציה החיצונית. רק אחרי שאתם נעשים מודעים לתהליך ולהסקת המסקנות הלקויה שלכם אתם נמצאים בעמדה המאפשרת לכם ראשית לתפוש את המציאות וכך למצוא את העצמי האמיתי שלכם מבחינה זו, ושנית, לחדול להתנכר לעצמי האמיתי. רק אז תגרמו גם לשינוי הסיטואציה החיצונית.

ככל שאתם עוברים את התהליך ורוכשים תובנה לתחושת המציאות המעוותת שלכם, חל שיפור אוטומטי בתחושת המציאות שלכם עצמה. התוצאה הבלתי נמנעת מזה היא לייחס פחות כוח לנסיבות החיצוניות מכפי שנהגתם לייחס להן. תרגישו פחות חסרי ישע ככל שתהיו מסוגלים לשנע את הכוחות שלכם, וכישרונות מולדים אחרים המובילים לחיים עשירים. שיתוק היכולות הללו נבע מניכור-עצמי, שבתורו קשור ל- ונובע מן החוויה המעוותת שלכם את החיים ואת העצמי, מחוסר היכולת לוותר, ומן האשליה שאתם נמחצים, נכחדים ואינכם שווים כלום אם משאלות מסוימות שלכם לא מתגשמות לפי לוח הזמנים שקבעתם, כביכול.

הפחד שלכם מכישלון אינו כה חמור בגלל הכישלון עצמו, אלא משום שמתמע ממנו כי נכשלתם משום שאתם נחותים. הפחד שלכם מאחריות אינו כה גדול בגלל עצלנות, אלא בגלל הנחיתות המשתמעת מן הכישלון שלכם לממש. הפחד מסיכול ההנאה [frustration of pleasure] שלכם הוא לא כל כך חמור בגלל אי יכולת לחיות בלי הדבר, אלא בגלל הנחיתות המשתמעת מזה. אחרי שתראו ותחוו שזהו עיוות, אתם תשתחררו ממנו בסופו של דבר. תוך כדי כך תתגבר היכולת שלכם לתפוש ולחוות גורמים מסוג זה כהצלחה, אחריות והנאה במציאות שלהם, ותקבלו גישה אל העצמי האמיתי שלכם. ייפסק ההכרח לחיות עם מעטה יומרני/מתחזה, הגורם לכם להתנכר לליבת האינדיבידואליות שלכם. אתם תממשו בתוכם את מה שהיה עד כאן בגדר פוטנציאל בלבד. הדבר יכול להתרחש רק כשאתם חדלים לחיות בשוליים וחוזרים למרכז הווייתכם.

כל עוד אתם חיים בשוליים, אתם מציבים את הכוח שלכם מחוץ לעצמכם. אתם עשויים להעניק כוחות אלה לגורם סמכותי כלשהו, אם לאינדיבידואל או למוסד. אתם עשויים פשוט להשליך [project] את כוחותיכם המולדים על החיים והגורל ועל "נסיבות שאין לשנותן". או אז אתם עומדים חסרי ישע ומחכים לחסדי הגורל, ואם החסד לא מגיע, אתם מאשימים את אי הצדק והשרירותיות בעולם, במקום את הטעות שלכם עצמכם. אתם מחפשים בכיוון הלא נכון. לא עולה בדעתכם לחפש היכן שאתם עלולים למצוא פתרונות רבים. אתם מעדיפים להישאר חסרי ישע, לדחוק את העוצמות, את הכוחות ואת הכישורים שלכם לשוליים. לפיכך לעולם אינכם מסוגלים לפתור שום דבר.

ניכור-עצמי קיים גם בצורה של השלכת הכישורים והכוחות שלכם על היבטים של העצמי. אולי תחשבו עכשיו שלא ייתכן, משום שאם מדובר בעצמי, הרי שאין כאן התנכרות לעצמי. אולם יש בזה התנכרות לעצמכם, להשליך כישורים, סמכות, תלות וכוח על רסיסים בודדים של אישיותכם במקום עליה כולה. כשאתם מצפים לחיים טובים ועשירים, אם אתם מצפים שהפיתרון לבעיות שלכם ולקשיים יימצא בנכס אחד בלבד שלכם, או בכמה נכסים בודדים, במקום בשילוב הרמוני של השלם ההוליסטי, אתם מפתחים נוקשות בשל הדגשת-היתר הזו. אתם מזניחים כך כישורים אחרים ומתנכרים לפיכך לעצמי, במובן זה שאתם מותירים חלק אינטגרלי מן העצמי השלם שלכם מושבת.

הדבר תקף שבעתיים כשמדובר בפתרונות-דמה שונים ומשונים שלכם. אם תחזרו ותקראו עתה את ההרצאות העוסקות בנושא זה ובדימוי עצמי אידיאלי, אתם תבינו מה פירוש ניכור-עצמי. אתם מתמקדים בריכוז במשהו לא אמיתי ולא הגיוני, דבר שהוא זר לעצמי האמיתי, שטיבו הוא מציאות והיגיון. יתר על כן, פתרונות-הדמה והעצמי האידיאלי הם אנוכיים ונטולי אהבה מעצם טבעם, ובתור שכאלה הם זרים לעצמי האמיתי, שטבעו אהבה. פתרונות-הדמה והדימוי העצמי האידיאלי הם העמדות פנים. העצמי האמיתי הוא אותנטי מעצם מהותו.

רובכם, במהלך עבודת התיב, נעשיתם מודעים לזה שבחלק מהסיטואציות אינכם מתפקדים כמו בתחומים שבהם אתם משוחררים מבעיות כאלה. אתם עצורים. אינכם יכולים לבטא את עצמכם. אינכם יכולים ליצור תקשורת וקשר, לא עם אחרים ולא עם עצמכם. אתם מבולבלים וחרדים. הכישורים שלכם משותקים. זה לא משום שאתם באמת כאלה ולא יכולים אחרת. זה משום שהעצמי האמיתי שלכם אינו מתפקד בסיטואציות אלה. אתם מנוכרים לעצמי האמיתי שלכם בגלל חוסר המציאותיות והעמדת הפנים שלכם, בגלל התעקשותכם להישאר בשוליים ולחפש "פיתרון" משם.

אנשים שאינם מנוכרים לעצמם חווים את עושר האינדיבידואליות שלהם. הם חווים את כוחם הם. הם בוטחים בעצמם משום שהם יכולים לוותר ולהיות משוחררים מכפייתיות ומחרדה. הם בקשר עם עצמם, עם ליבת הווייתם, ולפיכך יכולים להתייחס לאחרים. כל זה קורה בלי להפריז בערך עצמם. הם לא חייבים לטבול בתהילה ובשלמות, ובגלל זה הם מנצלים את עושרה הבלתי נדלה של הווייתם. ניתן לבטא זאת כך: "אני חזק. האפשרויות שלי רבות ומגוונות, ואם קשיים חיצוניים מגיעים אלי, אני יכול להתגבר עליהם, ראשית על ידי התייצבות מלאה מולם, ואחר כך על ידי נכונות להתמודד איתם בכנות, לא בשטחיות, וגם לא רק למראית עין. אני לא חייב להיות נפלא. אני לא חייב להיות מהולל ומיוחד. אני אדם פשוט, כמו רבים אחרים, אך ככה, ניחנתי בכוחות אדירים שטרם מימשתי. כוחות אלה אינם יכולים להתבטא ולהתגלות בגלל חוסר המציאותיות שלי, בגלל השקפתי המעוותת. הם נמצאים בתוכי, אך הם יכולים להתממש רק כשתפיסת המציאות שלי נעשית כנה יותר". זו הדרך שבה אנשים שאינם מנוכרים לעצמם חווים את עצמם. הם ערוכים להתמודד עם כל מצב שהחיים מביאים אליהם. הם גם חווים את עצמם ביחס מציאותי לעולם הרחב ולאנדיבידואלים אחרים.

אנשים מנוכרים חווים את עצמם או כקטנים מדי או כגדולים מדי, מתנדנדים בין שני העיוותים. אנשים אחרים גורמים להם להרגיש חסרי ערך ותלותיים, או מנפחים להם את האגו. כל זה כה עדין וסמוי עד שאינכם יכולים להיות מודעים לכך תיכף ומיד. מבחינה אינטלקטואלית הדברים מובנים לכם, אך אין לכם שמץ מודעות שמבחינה רגשית, כך אתם חווים את השפעת האחרים עליכם. דרוש קורטוב של דין וחשבון-עצמי והתבוננות-עצמית כדי לפתח מודעות למה שמתרחש בתוכם כל הזמן.

כאשר תתפקדו מתוך העצמי האמיתי, לא תחוו את עצמכם כפחותים מאחרים או נעלים מהם. אולי תראו את החסרונות שלהם, אך אין לזה קשר להרגשת עליונות. אולי תראו באחרים איכויות החסרות אצלכם, אך אין לזה קשר לרגשי נחיתות. ככל שאתם מרגישים יותר נקלים וחסרי ערך באיזה סדק חבוי באישיותכם, כך גדלה נטייתכם לנפח את האגו. ככל שהאגו האמיתי שלכם פגום פחות, כך קטן הצורך שלכם לנפח אותו; והיחס שלכם לאחרים תלוי בשאלה איך אתם תופשים אותם ואיך אתם רואים את עצמכם ביחס אליהם.

בהתנדנדות בין להיות יותר או פחות ממה שאתם באמת, אתם מנוכרים לעצמכם. אתם לא חווים את עצמכם במצבכם האמיתי. הכיצד אם כן תוכלו לחוות אחרים במציאות שלהם? אתם חווים צדדים מסוימים שלהם ומדגישים אותם בהפרזה, בהתאם לשאלה האם נראה שהצדדים האלה גורעים מאישיותכם או מאדירים אותה. במילים אחרות, מישהו שנראה רב עוצמה, חזק ובלתי פגיע, שקבלה מצידו רצויה לכם במיוחד, מקבל בעיניכם הילה של יראת כבוד בלי שום פרופורציה למציאות. אתם מתוחים וחרדים בחברת אדם מסוגו ותופסים אותו באופן מעוות ביותר.

הערכתכם האינטלקטואלית אותו עשויה להיות מדויקת למדי, אולם החוויה הרגשית שלכם מסולפת בגלל פחדים ורצונות הקשורים באדם זה – גם אם כל מטרתכם היא רק להשתמש בו כדי להגביה את עצמכם, לשלוף את עצמכם מן הנחיתות שאתם שקועים בה. בקצרה, כשאתם מנוכרים לעצמכם, אינכם חווים אחרים במציאות שלהם; הם משפיעים עליכם בהתאם לבעיות שלכם עצמכם. אין כל אפשרות לתקשורת במצב זה, אולם התקשורת בדרך כלל הכרחית להסרת בעיה חיצונית. בצורה גסה ניתן לומר, שאתם חווים את האחרים כאויבים או כעבדים בפוטנציה – כשם שאתם עצמכם מתחלפים בין האחד לשני.

איך תוכלו ליהנות מן החיים ולעלוף בעושר עם תפישה עכורה כל כך? רק אם אתם אתם עצמכם אתם מסוגלים להיות מאושרים. את זאת אתם יכולים לראות עתה בקלות. פיתוח מודעות לתנאים אלה, להשקפה ולחוויה המוגבלות כל כך – שזהו תנאי מוקדם לשינוי היכולת שלכם לחוות את עצמכם ואחרים במציאות – דורש מידה עצומה של התבוננות-עצמית מצידכם, ברמה רגשית חדשה. דרושה גם התקדמות מסוימת בנתיב ההתמרה כדי להמשיך באופן אורגני לשלב זה. הכניסה אליו מתרחשת בהדרגה, כתוצאה מהתקדמות קודמת. היא מתרחשת באופן כה סמוי, שבהתחלה אולי לא תתפשו שבפועל כבר נכנסתם לשלב זה.

אך הרשו לי להבטיח לכם ידידי כי ברגע שאתם חווים את עצמכם באי המציאותיות שלכם – ברגע שאתם רואים באמת איך אתם לא מתייחסים לעצמכם ולאחרים, איך אתם מנוכרים לעצמכם מבחינות מסוימות אלה – אתם עושים בכך צעד גדול יותר לקראת המציאות מאשר אם הייתם מנסים לדחוף את עצמכם לתוכה בכוח לפני שהייתם מוכנים. כאן שוב, כתמיד, ראשית עליכם לחוות את העיוות במלואו בטרם תוכלו לצאת ממנו. עצם העובדה שאתם מודעים לאי המציאותיות שלכם היא צעד חשוב בדרך החוצה. לא תוכלו לבוא בקשרים עם העצמי האמיתי לפני שתחוו באופן מלא איך אתם עוד לא בקשר איתו.

השתמשו באינדיקטורים השונים למצב הניכור-העצמי שנתתי לכם כדי לחוות אותו. טלו בעיה עכשווית כלשהי שלכם והתבוננו בה מנקודת מבט שבאמת שואלת איך אתם מרגישים כקורבנות, כטרף לנסיבות. אחר התבוננו איך אתם מרגישים תסכול כשאתם מבטאים את רצונותיכם ורעיונותיכם לאחרים. ראו עד כמה אתם חסרי ודאות ומבולבלים בנושאים אלה ומהו הדבר שאתם רוצים באמת. חשבו היכן אתם יכולים לשנות דברים והיכן לא. האם באמת חקרתם את כל האפשרויות העומדות לרשותכם? האם אתם פתוחים לחלוטין לרעיונות חדשים, לפתרונות חדשים? האם הרצון הפנימי פעיל בכם ומסוגל לקבל השראה חדשה על מנת לשנות פגע ישן שנגרם עקב המהלכים שלכם עצמכם, או האם אתם מתעקשים שהפיתרון יוגש לכם? תלות מסוג זה תראה לא רק את הניכור-העצמי שלכם, אלא גם את רצונכם להישאר כך. יתר על כן, התבוננו בתגובות הרגשיות שלכם לאחרים ואיך הם משפיעים עליכם. האם הם מקטינים או מגדילים אתכם? האם אתם חווים אנשים כהוויות רבות-פנים ומורכבות, עם פגיעות משלהם, מאבקים משלהם, או האם הם עבורכם – רגשית – רק יותר או פחות, טובים יותר או גרועים יותר, חזקים יותר או פחות מכם?

כשאינכם מרגישים שבעי רצון מחייכם, שאלו את עצמכם האם אין זה משום שאתם מרגישים שלא מימשתם את כל הפוטנציאלים שלכם. אם התשובה היא כן, הרי שאתם מנוכרים לעצמכם. אחרת לעולם לא הייתם מרגישים חסרי שביעות רצון מחייכם, בלי קשר לסערות זמניות. יש לכם הכוח לשנות זאת, צעד צעד, דרך תהליך העבודה בנתיב ההתמרה.

הביטוי "גילוי-עצמי" שבו אנו משתמשים ללא הרף, יקבל עתה משמעות חדשה עבורכם. במובן האמיתי של הביטוי, פירושו למצוא את עצמי האמיתי. גילוי-עצמי שכזה לא יכול להתרחש אלא אם כן אתם משנים משהו בפועל בתוך עצמכם. באופן בסיסי, ניתן לחלק את נתיב ההתמרה לשני שלבים עיקריים. השלב הראשון הוא לזהות ולהיות מודעים לשורשי הבעיות שלכם, לטעויות, לאי-המציאותיות שלכם – להבין את מלוא הטווח והעומק שלהם, את משמעותם ואת הסיבות, התוצאות, חוליות החיבור והקשרים שלהם. השלב השני הוא שינוי. השינוי יכול להתרחש בדרכים שונות. הוא יכול להיות הדרגתי מאוד ואוטומטי, כך שאינכם יודעים [מודעים] אפילו מתי הוא מתרחש. הוא מתרחש דרך עצם התובנה וההבנה לאי-המציאותיות והעיוותים שלכם. ככל שהבנתכם מלאה יותר, כך אתם משתנים באופן אוטומטי יותר. שינוי שכזה מבוסס על חוקי האבולוציה והצמיחה האורגנית.

אולם יש סוג נוסף של שינוי, הקשור לצדדים מסוימים של בעיות אישיות. סוג זה מצריך דרך פעולה ותגובה חדשה ושונה אחרי שצברתם מידה מספקת של תובנה והבנה. שינוי כזה הוא פחות הדרגתי. הוא מורכב מדרך פעולה חדשה והחלטית מאוד, אם כלפי חוץ או כלפי פנים. הוא דורש נחישות מצדכם לחדול לציית לדפוסי התנהגות ישנים. הוא דורש רצון מצדכם להנהיג דפוס חדש. עם זאת, לעולם אל תעשו זאת כל עוד אינכם משוכנעים לחלוטין בערכו של השינוי לעצמכם ולאחרים, כל עוד ההחלטה אינה שלכם במלואה אלא מבוססת על סמכות חיצונית. אך אחרי שהגעתם לנקודה שבה אתם משוכנעים, עליכם להשתמש בשיטה מסוימת של משמעת-עצמית.

גם זו סמויה ומעודנת, ובקלות יכולה להוביל לפרשנות שגויה. אם אתם כופים משמעת, בלי החלטה עצמאית ובלי שכנוע מלא, המניעים אינם בריאים ולא יניבו תוצאות בונות. המניעים עשויים להיות רצון לציית ולפייס אחרים ולנבוע מדימוי העצמי האידיאלי שלכם. התוצאה תהיה חרדה ודפוסים הרסניים חדשים.

אף על פי כן, מגיעה הנקודה שבה משמעת-עצמית ונחישות חוזרות ונשנות הן הכרחיות כי אחרת, אינכם יכולים לעקור הרגלים מושרשים, חרף כל רצונכם החופשי וההבנה שלכם. האם אתם מוכנים או לא מוכנים לשינוי נמרץ יותר כגון זה, רק אתם עצמכם יכולים לדעת. כל עוד הרגשות שלכם ממשיכים להטיל ספק בתוקפה וביתרונותיה של הדרך החדשה, אתם לא מוכנים. כל עוד קיימת בכם חרדה עצומה כשאתם מנסים לוותר על הדרך הישנה, אינכם מוכנים לוותר החלטי ולשינוי דרסטי. במקרה זה מוטל עליכם להמשיך להוציא לאור טעויות נסתרות נוספות שלכם. השאלה "למה אני מרגיש ככה"? תמיד תניב תוצאות, אם יש לכם את מלוא הרצון למצוא את התשובה. כל עוד טובו של מסלול האור ממלא אתכם חרדה, אתם נמצאים עדיין תחת הרושם, מבחינה זו לפחות, שהטוב פועל לרעתכם. כמובן שבמציאות, לא כך הדבר. אך ראשית עליכם

להגיע לנקודה שבה אתם מחילים את הידע החיצוני שלפני הטוב פירושו חיים פרודוקטיביים על הבעיה הפנימית הספציפית שלכם.

לא יהיו שום צמיחה אמיתית ושמחה אם לא יחול שינוי באישיות. אני יכול לקרוא חלק מן המחשבות שלכם. אל תגידו שאין שינוי. זה כל כך לא נכון. היקום, וכל אשר בו, משתנים בקביעות, נמצאים בשינוי כל הזמן. אפילו גופכם אינו זהה למה שהיה לפני מספר שנים. הכל משתנה, אפילו בחומר הפיסי, אף שאתם עשויים לא להיות מודעים לזה. כשאתם חיים במחיצה אחת עם הוויה חיה וגדלה, אינכם רואים את הגדילה מתרחשת. אתם שמים אליה לב רק בדיעבד. אולם עצם מהות החיים היא שינוי. אם אין שינוי, אין חיים. אם אתם נשארים במצב סטטי, אתם בבעיה. אתם אומללים. אתם לא חיים. במידה רבה, המאבק האנושי מתרחש משום שחלק בכם גדל באופן אורגני ובריא בהתאם לחוקי הטבע, בעוד שחלק אחר נותר סטטי.

לעתים קרובות אתם שואלים מדוע אנשים מסוימים הנמצאים בבירור במצב התפתחות נמוך עדיין, חיים בהרמוניה מסוימת, בעוד שאנשים מפותחים מהם בהרבה, נאבקים, חסרי הרמוניה, אומללים. הסיבה לכך ידידי היא שהראשונים מתפתחים בהתמדה, בהתאם לפוטנציאל הגנוז בהם. חייהם מתנהלים ללא זעזועים. ללא סתירה. אנשים מפותחים יותר לא מממשים את הפוטנציאל שלהם לא פעם, הם לא מגשימים את האפשרויות הגלומות בהם. בגלל מיקומם הגבוה יותר בסקאלת ההתפתחות, הם מסוגלים להרבה יותר. אולם הם מדגישים יתר על המידה חלקים מהווייתם שכבר מפותחים, שאינם זקוקים להתפתח בנקודה זו, בעוד שחלק זנוח בהווייתם נותר סטטי. אין שינוי משום שהם לא מפעילים רצון לזה. הם מתרכזים בדבר שהם נהנים ממנו משום שהדבר כבר משוחרר, בעוד שמה שדורש עבודה רובץ בעקרותו. לא רק הסתירה כשלעצמה גורמת לחוסר הרמוניה, אלא גם העובדה שהם מסוגלים להישגים גדולים יותר. הם היו יכולים לעורר לחיים את מה שרובץ מת וסטטי.

גורם זה הוא חלק מהותי מן המאבק האנושי. אם גדילה ושינוי מהווים מקור הנאה עבורכם בגלל התפתחות עבר שכבר שחררה אתכם מכבלים בתחום אחד, הרי שאתם במצב של שינוי מתמיד. בו בזמן, התנגדותכם לשינוי ולגדילה היכן שהעבודה הקשה – להתמודד עם שינוי וליזום אותו – עדיין צריכה להתרחש, גורמת לכם להישאר קפואים ומאובנים בחלק אחר של אישיותכם. חוסר איזון כזה מכאיב לסובל ממנו יותר מאשר אם האישיות נותרת כולה בתרדמה, כביכול. ברגע שהגעתם לשלבים מסוימים, אין כל אפשרות לחזור חזרה ולגרום לעצמכם "לישון" באופן מלאכותי. עליכם לציית למקצבי הטבע והקוסמוס. הפיתרון היחיד לחזור אל הרמוניה הוא על ידי רכישת עוד ועוד מודעות למציאות, לגדילה, לשינוי בכל רמות הווייתכם.

אז אל תאמרו ששינוי לא אפשרי. שינוי הוא הדבר היחיד שכן אפשרי, ניתן לומר. שינוי הוא התהליך האורגני והטבעי היחיד בבריאה, ולכן הוא נמצא גם בתוכם. אם אתם עובדים נכונה בנתיב ההתמדה, אתם מפשירים כל הזמן את החומר שנשמתכם שהיה עד עתה קפוא. אתם מכניסים בו תנועה ובכך מאפשרים לו לגדול, עד שלבסוף מתרחש שינוי ניכר ואמיתי.

הרשו לי לומר דבר נוסף בקשר לעצמי האמיתי, לתת לכם רמז נוסף איך לגלות אותו. ברצוני להראות לכם מקצב מסוים של התפתחות, שלב מסוים שמתאים לנו כרגע, משום שרבים מכם ידידי, כבר נמצאים בשלב זה, או עומדים לגשת אליו.

לאחרונה דנו בצרכים שלכם. בהתחלה, אפילו אינכם מודעים לצורך ספציפי כלשהוא. כמובן, בתיאוריה, אתם יודעים שלכולם יש צרכים, פיסיים ואחרים, אך אינכם מרגישים צורך רגשי ספציפי כלשהו. חוסר מודעות זה לא חל רק על מי שנמצא בתחילת דרכו בנתיב. גם אחרי התקדמות ניכרת מבחינות אחרות, אתם עשויים עדיין לא להיות מודעים למה אתם זקוקים. פיתוח מודעות לצרכים שלכם אפילו באופן שטחי דורש תשומת לב ממוקדת, מידה ניכרת של כנות-עצמית, והרבה מאוד חפירה מצדכם. עכשיו ידידי, אם עליכם להסיר שכבות חיצוניות של מודעות על מנת לגלות צרכים כוזבים לפני שאתם מוצאים את הצרכים האמיתיים, האין זו הוכחה משמעותית נוספת לניכור-עצמי? אם הייתם מקורבים לעצמי האמיתי שלכם, אם הייתם בקשר עם המציאות שלו, הייתם מודעים לצרכים האמיתיים שלכם במלואם, בין אם הם מתמלאים או לא.

ככל שאתם ממשיכים בדרך זו, אתם נעשים מודעים לצרכים האמיתיים שלכם, שגם אתם ניתן לחלק לתת-חלוקות. ראשית אתם נעשים מודעים לצורך לקבל, אם זו אהבה, הבנה, קרבה לאחרים או הגשמה יצירתית. אתם שואפים לכל זה דרך אקט של קבלה. במודעות הרגשית שלכם, נדמה לכם שאתם זקוקים למישהו או למשהו שיאפשר לכם למלא צרכים אלה בעזרת משהו, סמוי ככל שיהיה, שניתן לכם. כל הצרכים שזה עתה ציטטתי יכולים להיות אמיתיים או כוזבים; הדבר ידוע לכם.

ואחר כך תיעשו מודעים לצורך להעניק. ייתכן שתזדקקו לתת את מה שאתם זקוקים לקבל, אך הדגש ברגשות משתנה. הצורך לתת אהבה, תחת לקבל אותה, חודר יותר לתודעתכם. הצורך להתייחס אל אחרים ולהבינם, תחת להיות מובנים על ידיהם, הולך ומתבהר. גם מבחינה זו, ייתכן שלא תמצאו מוצא. אתם תלויים במציאת הסובייקט, וכל עוד לא מצאתם אותו, הצרכים שלכם נותרים לא ממולאים. ההבדל היחיד בין עכשיו ללפני כן הוא שעכשיו אתם מודעים בחריפות לצרכים ולחוסר מילויים, בעוד שלפני כן הייתם אפופי בלבול וחוויתם את חוסר המילוי בדרך לא ישירה. המודעות החריפה לחוסר המילוי יכולה למעשה לנבוע ממקור אחר לגמרי מזה של אי מילוי הצרכים האמיתיים, שכן אלה האחרונים לעולם לא יצרו חרדה

ובהילות. רק לצרכים אמיתיים שהוסבו לצרכים כוזבים יש כוח כזה. לפיכך, מודעות לצרכים האמיתיים שלכם, הרבה לפני שיש לכם איזושהי אפשרות למלא אותם ותוך שאתם חווים במודע חוסר מילוי, לא יכולה שלא להביא הקלה, הרמוניה ושלווה, כיוון שכנסתם לשלב מתקדם יותר של מציאות ואמת.

אתם בורחים ממודעות לצרכים האמיתיים שלכם לא רק משום שכואב להתייבב מול חוסר מילויים, אלא יותר משום שחוסר מילוי פירושו הוכחה [לכאורה] לנחיתותכם. ברגע שהגעתם אל הכוח, האומץ, הענווה, הנחישות והמציאות להתייבב מול הצרכים האמיתיים שלכם – לקבל ולתת – ולשאת זמנית תסכול, הרי שהגעתם לאזור גדול הרבה יותר של העצמי האמיתי שלכם משאתם אולי סבורים. שכן זהו העצמי האמיתי שלכם. בעיית חוסר המילוי שלכם בפני עצמה נבלעת ברקע בהשוואה לכוח שאתם רוכשים על ידי מציאת ביתכם האמיתי. הזר – העצמי המנוכר – מוצא לעצמו בית בתוך המציאות של ליבת הווייתכם.

כדי להגיע לנקודה זו עליכם לעבור הרבה דרכים צדדיות ועוקפות, ואחרי שהגעתם, יהיה עליכם לעבור תקופה של ריקנות, של מודעות לכמיהות ולצרכים הלא ממולאים. אך ככל שאתם מתבוננים בחוסר המילוי ונושאים זאת [bear it], לא מתוך ענווה כוזבת וחולשה, אלא מתוך כוח המאפשר לכם לשאת אותו ככל שיידרש כתוצאה מהדפוסים שהכנסתם לפעולה ואשר תוצאותיהם עוד לא נעלמו. אדרבה, דרך רכישת תובנה עמוקה ומלאה יותר, ולפיכך התקרבות למציאות, אט אט תתחילו לחולל תוצאות אחרות. התוצאות השליליות הישנות לא יתפוגגו מיד עם מציאת הסיבה שייצרה אותן. דרוש זמן עד שסיבות חדשות, פרודוקטיביות וחיוניות יוכלו להיכנס לתוקף ולייצר תוצאות שוות משקל. הדבר לא מתרחש בן לילה.

אחרי תקופה מסוימת של חוסר מילוי מודע לצרכים האמיתיים שלכם – בניגוד לחוסר המילוי הקודם, הלא מודע לצרכים האמיתיים ולחוסר המילוי המודע לצרכים כוזבים – בעוד אתם בודקים ולומדים ורוכשים אחיזה נוספת במציאות של עצמכם, תבוא תקופה של מילוי חלקי. יהיו נסיגות ומפחי נפש מדי פעם, שיתנו לכם הזדמנות להתבונן בנסיגות הפנימית שלכם לדפוסים הישנים, שאולי התרחשו ללא ידיעתכם. לפיכך, הנפילות החיצוניות ומפחי הנפש מהווים תקופה הכרחית לחיזוק דרך החיים החדשה כביכול. הם עושים לה אינטגרציה, הופכים אותה לחלק מכם עד שהיא הופכת ל"טבע הראשון" שלכם, כפי שהיא אכן במהותה.

בנקודה זו גיליתם את הדרך הביתה. עשיתם כמה צעדים ניסיוניים לשם – ולכן קצרתם פירות לפעמים – אך אינכם נטועים עדיין בחוזקה בקרקע החדשה. אתם עדיין מתנדנדים ומתרחקים ממנה, מתפתים להרגלים הישנים. ההתחלפות לסירוגין בין [תחושת] מילוי לחוסר מילוי היא ההזדמנות שלכם לרכוש אחיזה איתנה בקרקע הביתית שלכם, אם ברצונכם לצל את הזמן לשם כך. ככה אתם סוללים את הדרך לייסוד דפוס חדש לחלוטין, סיבה [cause] חדשה, בבריאות, במציאות ובפרודוקטיביות. אולם התוצאות לא ייראו לעין עד שהסיבה תבשיל, נאמר כך.

שאלה: כשאתה מטיל על עצמך משמעת-עצמית, כשאתה מגיע לנקודה שבה אתה רוצה לשנות דפוס משום שזיהית דברים מסוימים, מתחיל קרב. אתה אולי עושה את זה, אבל אתה לא מרגיש טוב לגבי זה. למרות הידיעה שאתה אומלל בדרך הישנה ואתה רוצה להשתנות, בכל זאת, גם כשאתה עושה את המעשה הנכון, אתה לא מרגיש טוב. עכשיו, שמעתי אותך אומר שבשלב זה האדם עוד לא מוכן, אבל מתי כן מגיע הזמן להטיל על עצמך משמעת?

תשובה: בשלב זה, המשמעת שלך היא לגלות מדוע אינך יכול להרגיש טוב לגבי זה. מה חוסם לך את הדרך להבנה? מוכרח להיות בך משהו שעדיין לא שוכנע, שעדיין בספק האם זהו דבר טוב או מועיל, או לא מסוכן, או מה שלא יהיה. מוכרח להיות בך חלק שעדיין נאחז בדרך הישנה וההרסנית, למרות שראית גם את ההרסנות שלה. העלה את זה אל פני השטח ואז תוכל לחסל את הטעות שלך כאן. לפיכך, אל תכריח את עצמך ואל תטיל משמעת-עצמית על המעשים שלך כלפי אחרים, אלא השתמש תחת זאת במשמעת כדי לגלות על עצמך דברים נוספים.

שאלה: כשאתה הלום צער, כשאתה מופרד ממישהו ואתה יודע שזה מה שחייב להיות ואתה מקבל את זה, בכל זאת אתה סובל כאב עמוק, אפילו יותר, כאשר אתה מודע לרגשותיך ומודע לעומק האהבה שלכם – זה בריא לא? האם לא נחוץ לזה זמן להתרפא?

תשובה: לא אוכל לענות על השאלה באמירה שהדבר בריא או לא בריא. הוא תלוי לחלוטין ברגשות שלך אליו. הוא יכול להיות דבר בריא לחלוטין. אך הוא יכול גם להכיל זרמים מסוימים שאינם בריאים. קשה מאוד לקבוע אם כך או כך בתשובה כללית. זה אינדיבידואלי לחלוטין. הצעתי היא, על מנת לקבוע האם זה בריא או לא, שהאדם ישאל היכן אולי יש לו רגשות של חוסר ישע, של חולשה, של רחמים-עצמיים, של היותו כפוף לאומללות החיים. אם אתם מרגישים מרוששים, אם אישיותכם מרגישה מדולדלת בשל הפרדה הזו, הרי שחייב להיות אָבֵל לא בריא, אולי בנוסף לאָבֵל הבריא. אך אם האובדן מסב לכם כאב בלי להרגיש דלדול-עצמי, הרי שהאָבֵל הוא בריא לגמרי.

שאלה: אם בן אנוש מגלה שני זרמים מתנגשים בתוכו, אם אדם מזהה את הכוב באחד הזרמים ואז הזרם השני נכנס לפעולה, איפה נכנסת לכאן המשמעת?

תשובה: כפי שאמרת, השימוש במילה "משמעת" עשוי להוביל לאי הבנה. הוא עשוי להוביל להדחקה, לדיכוי, לפעולה שנעשית בכוח ובכפייה [סופר-אימפוזיציה] ואינה מועילה לצמיחה אמיתית. עליכם להפנות את ההתמקדות והנחישות שלכם לרכישת הבנה נוספת מדוע קיים זרם זה. התשובה החיצונית עשויה להיות ברורה למדי, אך חייבת להיות גם תשובה פנימית שלא ממש קשורה לתשובה החיצונית. זרם זה עשוי להיות סוג מסוים של הגנת-דמה. הוא עשוי למלא צורך כוזב מסוים. מצאו את המשמעות הזו, ואז תדעו איך להמשיך משם. התשובה הראשונה שתמצאו עמוק בפנים עשויה לא להיות עדיין התשובה הסופית. היא עשויה עדיין להכיל "מדוע" נוסף. השלב שתיארת מצביע על כך שלא סיימת את שלב הבדיקה/חיפוש בתחום זה ולפיכך שינוי, על המשמעת ההכרחית לו, הוא עדיין מוקדם מדי. תורו אך ורק אחר תוספת מודעות כאן. שינוי אולי התרחש כבר בתחום אחר, אך לא מבחינה זו. אני חוזר, חיפוש כזה יוצר כל הזמן שינוי בהווייתכם הרגשית, המנטאלית, הרוחנית ואפילו הפיסית, משום שאתם מתייצבים מול עצמכם בכנות מוחלטת. אולם זהו שינוי מן הסוג הראשון שדנתי בו, ולא מן הסוג השני, הדורש צורה ישירה יותר של משמעת. גם השלב הראשון חייב לכלול משמעת, אולם עם דגש על התייצבות מול עצמכם, על מתן דין וחשבון לגבי מה אתם מרגישים באמת, ומדוע.

שאלה: אני מבין. אם כך, כל עוד קיימים שני זרמים מתנגשים, נותר עדיין צורך להעמיק לחדור פנימה?

תשובה: הו בהחלט. [תודה לך].

שאלה: אני מהסס לשאול בגלל המהומה שהשאלות שלי עוררו לאחרונה. נראה שהשאלות שלי נחשבות לא בדיוק אינטליגנטיות. לפני שאשאל את שאלותי, הייתי רוצה לשאול אותך בגלוי האם אתם, הנשמות המפותחות כל כך, משתמשים בהגיון [בתהליך הסקת מסקנות] שאני לא מסוגל לו, כי אלא אם כן אנחנו משוחחים על בסיס משותף, אני חושש שאין לנו כל דרך לתקשר זה עם זה.

תשובה: ידידי היקר, ראשית, אינני חושב שניתן לומר, כשמישהו לא מבין משהו, שהדבר מצביע על חוסר אינטליגנציה. האנשים האינטליגנטים ביותר חסומים היכן שיש להם בעיות. האינטליגנציה שקיימת במקרים אחרים לא מתפקדת כאן. הדבר קורה לכל אדם ואדם – לאחדים יותר בביור מאשר לאחרים – ואף על פי כן, לכולם. שום בן אנוש לא משוחרר מזה לגמרי. טרם ראיתי בן אנוש שאין בו איזה מקום מכווץ, איזו דעה קדומה, איזו סגירות, פחד כלשהו לוותר על דעה מגובשת. כמובן שזה כך הודות למנגנון הגנה הבורר לעצמו השקפה מסוימת כהכרחית ובטוחה [safe]. אך זהו הסבר ותו לא. אין בו כדי לסלק את העובדה כעובדה. אנשים חסומים יבינו לא נכון, יפרשו לא נכון, יהיו חרדים ובקונפליקט לגבי העניין, או ישמעו בדיוק את ההפך מן הנאמר. רק הדרגה משתנה מאדם לאדם, וכל מי ששופט, סביר שהוא סובל מאותו המצב במידה פחותה, או פחות בולטת, אולי בקשר לנושא אחר. כך שאתה בחברה טובה מאוד. אתה אולי מציג את השאלה בצורה מתריסה יותר, אבל אין לי התנגדות לזה ואני מאיץ בך לשאול את שאלותיך, כל עוד אתה בא מתוך כנות וכוונות טובות, לא חשוב מה יגידו כמה מידידינו האנושיים. הדבר הכרחי. הוא טוב לך. הוא טוב לכולם.

באשר לסוגים שונים של היגיון, יש רק היגיון אחד. אין סוגים שונים. שוב, זו רק שאלה של דרגה. ההבדל הוא שבני אנוש שעודם במאבק האנושי, סובלים מהיגיון לקוי. האינטליגנציה שלהם אולי לא לקויה, אך ההיגיון שלהם כן לקוי. היגיון מקורו בעצמי האמיתי, כך שמידת הניכור-העצמי, היא בדיוק המידה שבה ההיגיון לא מתפקד. העצמי האמיתי הוא היגיון צרוף ואהבה צרופה. ניתן גם לקרוא לזה חוכמה. אי אפשר לחשוב על האחד בלי השני. לא ייתכנו היגיון, או חוכמה, בלי אהבה, ולהפך.

אם כן, לכולנו יש את אותם האיברים ליצירת תקשורת. אם הווייה אחת התפתחה יותר מאחרת, הודות למאבקים שכבר התגברה עליהם, אין זה אומר שתקשורת אינה אפשרית. התקשורת תלויה במידה רבה מאוד בנכונותם של המעורבים. אם יש נכונות להבין ולהיות מובן בעצמך, חצי מהקרב כבר מאחוריך. אינני סבור שמישהו מכם התקשה אי פעם בתקשורת איתי.

אני מציע להשאיר את השאלות לפעם הבאה. אם לכולכם יהיו די שאלות, נוכל להכניס פרק זמן לשאלות ותשובות.

ידידי היקרים, היו כולכם מבורכים ברוח, בנשמה ובגוף. מי ייתן ומילותיי יעזרו לכם להמשיך לפעול להגשמה-עצמית, להוציא לאור את כל החוזק, ההיגיון, האהבה, היצירתיות, התושייה, השמחה, היכולת לאושר שכבר קיימים בכם. שחררו אותם מטעות, מהתחמקויות, מן הפחד להתייצב מול האמת אודות עצמכם. חדלו להיות בשטחיות במובן של להשביע את רצון העולם במקום לעמוד בסטנדרטים שלכם עצמכם. אל נא תחיו למען מראית עין בשום תחום בחייכם. חיו באמת ובמציאות. התייצבו מול כל סוגיה בשלמותה. התבוננו בה בעין אובייקטיבית. אל תמהרו לחלוף על פניה, וכך תמצאו את הדרך הביתה אל העצמי האמיתי.

היו מבורכים. שמחו בכל אשר ממתין להשתחרר בתוכם. אין לכם לצפות אלא לאושר בלבד. במהרה תוכלו להגיע לנקודה שבה המאבק האנושי יהיה מקור אושר וכל צעד קדימה פירושו להוסיף הגשמה וצמיחה ושמחה. היו בשלום, היו באלוהים.